

vidt Danmark selv egenhændigt vælger sin kommissær, eller vi er underlagt de andres mulighed for at sige, at de ikke vil have den person, vi indstiller, synes jeg nok, det er højt spil.

Vi vil altså ikke bagatellisere det spørgsmål, at et land ikke suverænt selv vælger den person, men skal underlægges et flertal. Det gør andre så og synes, det er ligegyldigt, at det er en lille ting osv. Det synes vi ikke, vi synes faktisk, det er rimelig væsentligt.

Det er svar til både fru Charlotte Antonsen og til fru Elisabeth Arnold.

Så var der en enkelt ting i det, fru Lene Espersen spurgte om i fortolkningen af at gå fra enstemmighed til flertal: Hvis ikke det er en diskussion, det er relevant at tage i en suverænitetsdiskussion, så er den jo meningsløs, for enhver ved jo altså, at når man går fra enstemmighed til flertal, så mister man noget, man mister en mulighed for at sige nej til en ændring, og jeg tror, at de fleste mennesker kan forstå, at det er suverænitetsafgivelse. At den diskussion så aldrig har været taget, og at man ikke rigtig har anfægtet Justitsministeriets vurdering, er en anden sag, men det er så det, vi vælger at gøre nu.

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Og så er det fru Susanne Clemensen som ordfører.

Susanne Clemensen (CD):

Som fire ud af fem ordførere heroppe på talerstolen før mig har været inde på, er Nicetraktaten en udvidelsestraktat. Den er, som hr. Holger K. Nielsen fra SF var inde på, en uomgængelig forudsætning for en positiv videreførelse af udvidelsesforhandlingerne mellem EU og en række øst- og centraleuropæiske lande. Vi har i CD ikke været ét sekund i tvivl om, at det var det, der var tale om. Det var jo bl.a. også det, vi kunne konstatere, der var tilbage efter forhandlingerne i Amsterdam, nemlig de institutionelle ændringer, som man ikke kunne blive enig om.

Derfor har vi jo også været et af de partier sammen med Venstre, De Konservative og regeringen, der har stået sammen om en dagsorden, hvor det primære formål var at blive enig om de institutionelle ændringer, som gjorde, at udvidelsesforhandlingerne kunne løbe videre, og at vi nu forhåbentlig i slutningen af år 2002 kan sige velkommen til de første minimum tre, men gerne fem til syv medlemslande i EU.

Vi kommer jo ikke uden om, at flere flertalsafgørelser f.eks. er vigtigt for at få et udvidet EU

med op til 27 eller 30 medlemslande til på sigt at fungere, at det er nødvendigt at gå fra veto til kvalificerede flertalsafgørelser på en række områder.

Jeg må indrømme, at jeg ikke hører til dem, der kan se et problem i det. Tværtimod kan jeg faktisk se et problem i, at man på en række områder opretholder vetosituationen, f.eks. når det gælder landbrugspolitikken, for det gør jo i virkeligheden, at de forhandlinger, der finder sted, ikke er specielt demokratiske, og at et enkelt land i virkeligheden kan blokere for, at de andre finder nogle ganske fornuftige løsninger på nogle problemstillinger.

Så vi er generelt positive i CD over for flere kvalificerede flertalsafgørelser. Vi ved jo også, at vi står over for udvidelsen med mange små og mellemstore lande, og derfor er det naturligvis nødvendigt og vigtigt, at man har fundet en ændring af stemmeafgivningen i Rådet, for det kan naturligvis ikke være meningen, at de store lande skal kunne se sig overtrumfet af de mange små lande. Der er vi naturligvis nødt til at finde en rimelig og fornuftig balance og nødt til at tage hensyn til de store lande.

Så også det spørgsmål synes vi, at man har fået tacklet nogenlunde fornuftigt. Vi havde måske godt kunnet ønske os en lidt mere gennemsigtig og gennemskelig beslutningsprocedure, men omvendt kan man så sige, at det er en procedure, som gør, at man er nødt til at tage en række hensyn, og det er jo i og for sig også ganske demokratisk.

Hvad angår Kommissionens sammensætning, er det fuldstændig korrekt, at vi også gerne havde ønsket os, at der ikke var nogen tvivl om, at hvert land skulle have en kommissær, men jeg hæfter mig i hvert fald ved, at når man kommer op på de 27 medlemslande, ja, så skal man forhandle spørgsmålet igen, om der skal være enstemmighed, men i hvert fald skal det være en ligelig rotation, der ligger til grund for Kommissionens sammensætning fremover.

Vi tager naturligvis Justitsministeriets redegørelse for grundlovens § 19 og § 20 til efterretning. Vi finder, at sammenfatningen er ganske klar, og vi har jo tradition for at følge Justitsministeriets udtalelser. Vi har jo heldigvis ikke politisk udpegede embedsfolk eller en politisk udpeget administration, der skifter, hver gang vi skifter regering. Så vi har fuld tillid til, at det, som de er kommet frem til på det her område, er ganske fornuftigt, og jeg vil så også sige, at det er jo ikke taget ud af den blå luft. Der er jo hen-